

Die Storm

William Shakespeare

Die Storm

Miranda het op die eiland gestaan en uitgekyk na die see -
waar 'n wilde storm op gekom het. Die wind het die golwe in
waansin geslaan. In die verte het sy desperate krete gehoor. 'n
Skip is op die rotse gery...

Sy het gehardloop om haar pa en Prospero die towenaar, te vind. "Maak asseblief die storm stil," het sy gesmeek. "Daar is 'n skip met mense daarop!" "Hulle sal nie seerkry nie," het Prospero belowe en sy towerstaf laat sak. Hy het na Miranda gekyk. "Ek het die storm vir jou opgeroep. As jy maar net geweet het..."

“Het wat geweet?” het Miranda gevra. “Jy is te jonk om te onthou, maar ek was eens 'n prins en die hertog van Milaan. En jy was 'n prinses.”

“O!” het Miranda gehyg. “Hoe het ons dan na hierdie eiland gekom?”

“My broer, Antonio, het 'n ooreenkoms met koning Alonso van Napels gemaak,” het Prospero verduidelik. “Met die koning se hulp het Antonio my hertogdom gesteel en probeer om ons te verdrink. Gelukkig het my ou vriend Gonzalo ons gehelp om in 'n boot te ontsnap. Na baie dae op see het ons hierheen gedryf.”

“Maar hoekom het jy die storm geskep?” het Miranda gevra.

“Om my ou vyande hierheen te bring en ons lot te herstel,” het Prospero gesê. “Maar genoeg gepraat!”

Hy wou nie hê Miranda moet alles weet nie, nie nou nie. Hy het met sy hand gewaai en haar het oë gaan stadig toe gegaan. Prospero het sy staf vas gegryp en sy feetjie bediende geroep. "Ariel!" "Heil, meester!" het die feetjie gesing. "Het jy alles gedoen wat ek gevra het?" het Prospero gevra.

"Ja," het Ariel geantwoord. "Die skipbreukelinge is veilig en versprei oor die eiland. Die koning en sy volgelinge is in een deel, sy dienaars is in 'n ander deel en prins Ferdinand is alleen op die oewer."

“En die skip?” het Prospero gevra.

“Dit is in 'n geheime baai vasgemeer, met die matrose wat aan boord slaap.”

“Goed,” het Prospero gesê. “Binnekort sal ek jou vrylaat. Maar eers het ek net nog 'n paar take vir jou.”

Liefde met die Eerste Oogopslag

Vreemde musiek het om Prins Ferdinand se ore gespeel. Dit was Ariel wat gesing het. Maar die feetjie het homself onsigbaar gemaak, so dit het geklink of die geluid van nerens af gekom het. “Dit moet towerkuns wees,” het Ferdinand gedink en hy het fyn geluister.

“Helaas,” het Ferdinand gekreun. “Die sanger sê my pa het verdrink.” Verlore in sy hartseer het hy nie opgemerk dat Prospero saam met Miranda nader gekom het nie.

“Wat sien jy?” het Prospero sy dogter gevra.

“Iemand baie aantreklik,” het Miranda gesug. “Is hy 'n soort
feetjie?” het Prospero laggend gesê . “Nee, hy is ’n man. Hy is
deur die storm op die oewer gegooi.”

Met die klank van hul stemme kyk Ferdinand op. Toe hy Miranda sien, het sy hart gespring. Hy het nog nooit iemand so lieflik gesien nie. "Is jy 'n godin?" het hy verwonderd gevra. Dit was Miranda se beurt om te lag. "Nee, ek is net 'n meisie. Wie is jy?"

"Ferdinand, Prins van Napels," het hy vrymoedig geantwoord. "Of liewer, Koning – want ek is bang my pa het dalk verdrink..." Hy het gebloos en toe uitgeblaker: "En as jy my wil hê, sal ek jou gewillig my koningin maak."

Miranda het haar hande van vermaak geklap.

Prospero het vir homself geknik. Sy planne het gewerk – sy dogter en die koning se seun het met die eerste oogopslag verlief geraak. "Maar ek moet dit nie vir hulle te maklik maak nie," het hy vir homself gesê. "Ek moet hul liefde toets."

"Genoeg!" het hy streng gesê. "Hierdie man is 'n spioen. Hy wil my eiland steel."

"Nee!" het Miranda geroep.

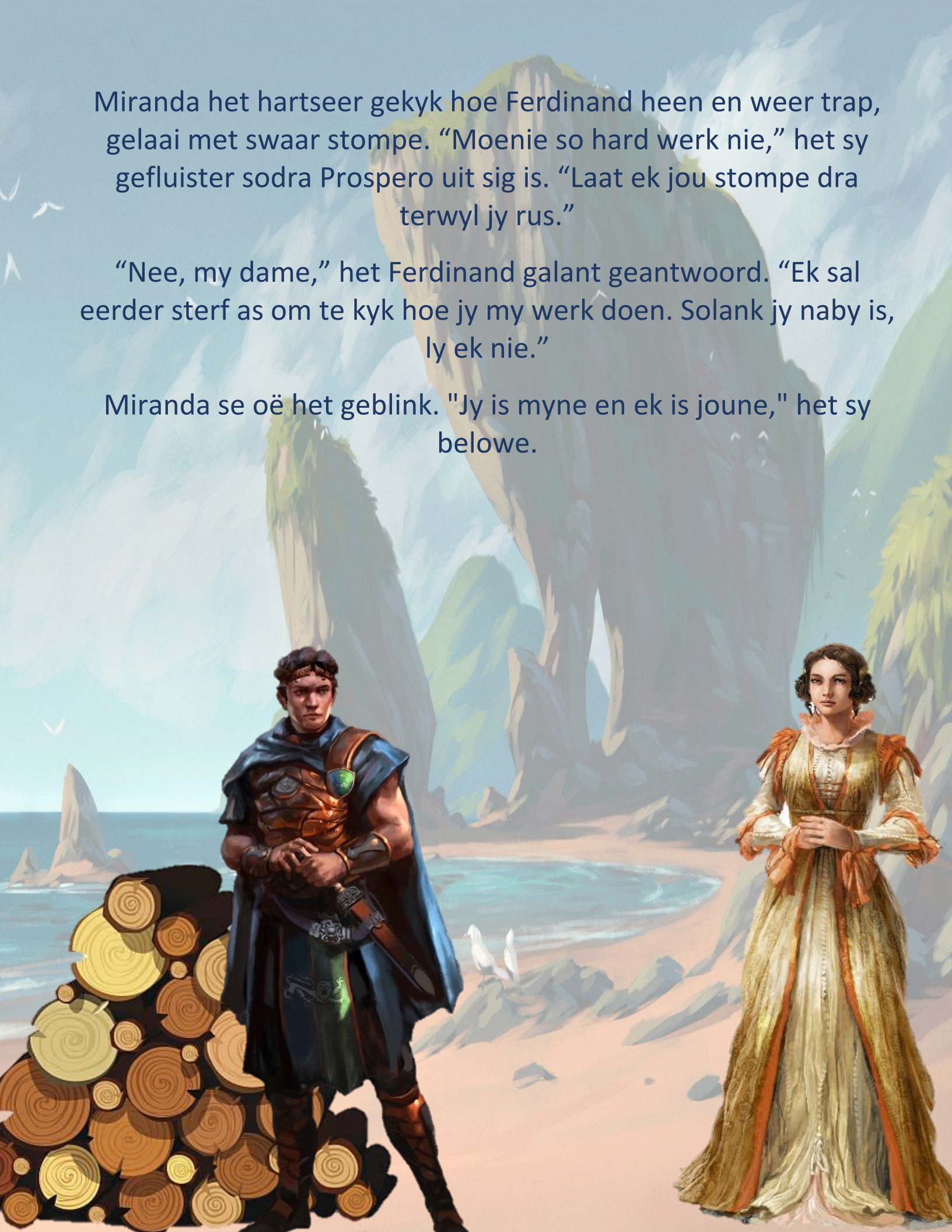
Prospero het haar geïgnoreer. "Ek sal die skurk in kettings sit en hom stompe laat dra," het hy gesê en sy staf op gelig. "Volg my!" Deur towerkrag het hy Ferdinand gedwing om te gehoorsaam.

Miranda het hartseer gekyk hoe Ferdinand heen en weer trap, gelaai met swaar stompe. "Moenie so hard werk nie," het sy gefluister sodra Prospero uit sig is. "Laat ek jou stompe dra terwyl jy rus."

"Nee, my dame," het Ferdinand galant geantwoord. "Ek sal eerder sterf as om te kyk hoe jy my werk doen. Solank jy naby is, ly ek nie."

Miranda se oë het geblink. "Jy is myne en ek is joune," het sy belowe.

Meer Skipbreukelinge

Intussen was koning Alonso aan die ander kant van die eiland bekommerd oor sy seun. "Ek is bang Ferdinand het verdrink," het hy gekreun.

Lord Gonzalo het hom probeer troos. "Ek het die prins sien swem," het Gonzalo gesê. "Hy het dalk by die wal uit gekom."

Die koning het sy kop van hartseer geskud.

Twee jong heersers het hom glimlagend dop gehou. Hulle was Antonio, broer van Prospero en Sebastian, broer van die koning.

"Wat 'n bohaai," het Antonio geglimlag.

Net toe begin die vreemde musiek. Ariel, onsigbaar vir die skipbreukelinge, was besig om 'n towerspreuk uit te spreek. In oomblikke was koning Alonso en lord Gonzalo vas aan die slaap.

"Hoe vreemd," het Sebastian opgemerk. "Ek voel glad nie slaperig nie."

"Nee, ek ook nie," het Antonio saamgestem. "Maar om daardie twee daar te sien lê, gee my 'n idee."

Hy het skelm stil geword en toe aan gegaan. “Met prins Ferdinand weg, is jy die koning se erfgenaam. As iets met hom moet gebeur ...”

Sebastian glimlag gretig. “Soos wat met Prospero gebeur het toe jy die hertogdom geneem het?”

Antonio het geknik. “Vinnig, kom ons slaan nou toe!” Saam het hy en Sebastian hul swaarde getrek ...

Haastig het Ariel die slapende manne wakker gemaak.

“Aargh,” het Gonzalo geskree. "Hoekom die swaarde?" het die koning geroep.

“Ons het net probeer om jou te beskerm,” het Sebastian gelieg.

“Ons het 'n geskreeu gehoor. Dit moes leeus gewees het ...”

“Baie leeus,” het Antonio saamgestem.

“Het jy hulle nie gehoor nie?”

“Een of ander geraas het my wakker gemaak,” het Gonzalo erken. “Ons moet van nou af versigtig wees.” “Kom ons gaan soek my seun,” het die koning in gebreek, verfris deur sy slaap.

“As Gonzalo reg is, is hy dalk iewers op hierdie eiland.”

Ariel het die vier mans dop gehou en toe weg gevlieg om Prospero te vertel wat hy gedoen het.

Towerkuns en Chaos

Onder op die strand was 'n groot, fronsende man besig om dryf hout op te tel. Dit was Caliban, nog 'n dienaar van Prospero, wat brandstof vir hul vuur bymekaar gemaak het.

“Ek wens Prospero het nooit na hierdie eiland gekom nie,” het hy gemompel.

“Ek was koning hier totdat hy gekom het,” het Caliban voortgegaan. "Nou moet ek doen wat hy sê, of hy stuur feetjies om my te knyp." Hy het voetstappe gehoor. "O nee, hier kom nou een van hulle." Hy het plat op sy gesig geval en homself met sy mantel bedek.

Maar Caliban was verkeerd. Dit was nie 'n feetjie nie, maar 'n skipbreukeling van die skip - Trinculo, die koning se nar.

“Wat is dit – mens of vis?” het Trinculo gesê en die mantel gesien. Hy het 'n hoek opgelig en sy neus met afsku getrek. “Dit ruik soos 'n vis.”

“Aha! Ek sien arms en bene. Miskien is dit 'n eiland bewoner wat deur weerlig getref is. Nou begin dit reën. Ek sal beter skuiling soek.” En Trinculo het ook onder die mantel ingekruip.

Nie lank nadat Trinculo uit sig verdwyn nie, het 'n ander skipbreukeling opgedaag - Stephano, die koning se skinker. Hy het 'n bottel gedra en vrolik gesing. Hy het kort gestop toe hy die mantel sien. "Wat is dit? 'n Monster met vier bene!"

Caliban het gedink die nuweling is 'n feetjie. "Moet my asseblief nie seer maak nie," het hy gesmeek en onder die mantel gebewe. "Dit beweeg," het Stephano uit geroep. "Hier, dit sal jou genees." Hy het sy bottel in Caliban se hand gesit.

“Dit klink soos Stephano,” het Trinculo onder die mantel gemompel. "Vier bene en twee stemme - dit is beslis 'n monster!" het Stephano geroep.

“Nee, nee – dis ek!” het Trinculo gesê en die mantel af gegooi.

Caliban het 'n sluk uit die bottel geneem en diep geglimlag. "Dit smaak hemels," het hy gesug. “Ek sal die man aanbid wat dit vir my gegee het.” En hy het Stephano se voete gesoen.

“Wel, aangesien die koning en prins verdrink is, kan ek net sowel hier regeer,” het Stephano gelag en sy bottel terug geneem.

“Monster, wys ons jou eiland!”

So het Caliban die twee skipbreukelinge om die eiland gelei – heelyd klaend oor Prospero. Die knorrige bediende het geen idee gehad dat 'n onsigbare Ariel na elke woord van hom geluister het nie.

“Prospero het my eiland met towerkuns gesteel,” het Caliban aan Stephano gesê. “Ek wens jy het eerder hier regeer. Jy kan sy plek inneem as jy hom op die kop slaan ...”

“Monster, ek sal,” het Stephano lugtig belowe.

“Ek beter dit stop,” het Ariel gedink. Hy het begin mompel, om die voornemende moordenaars om die bos te lei. "Wat is dit?" het Stephano en Trinculo verskrik geroep.

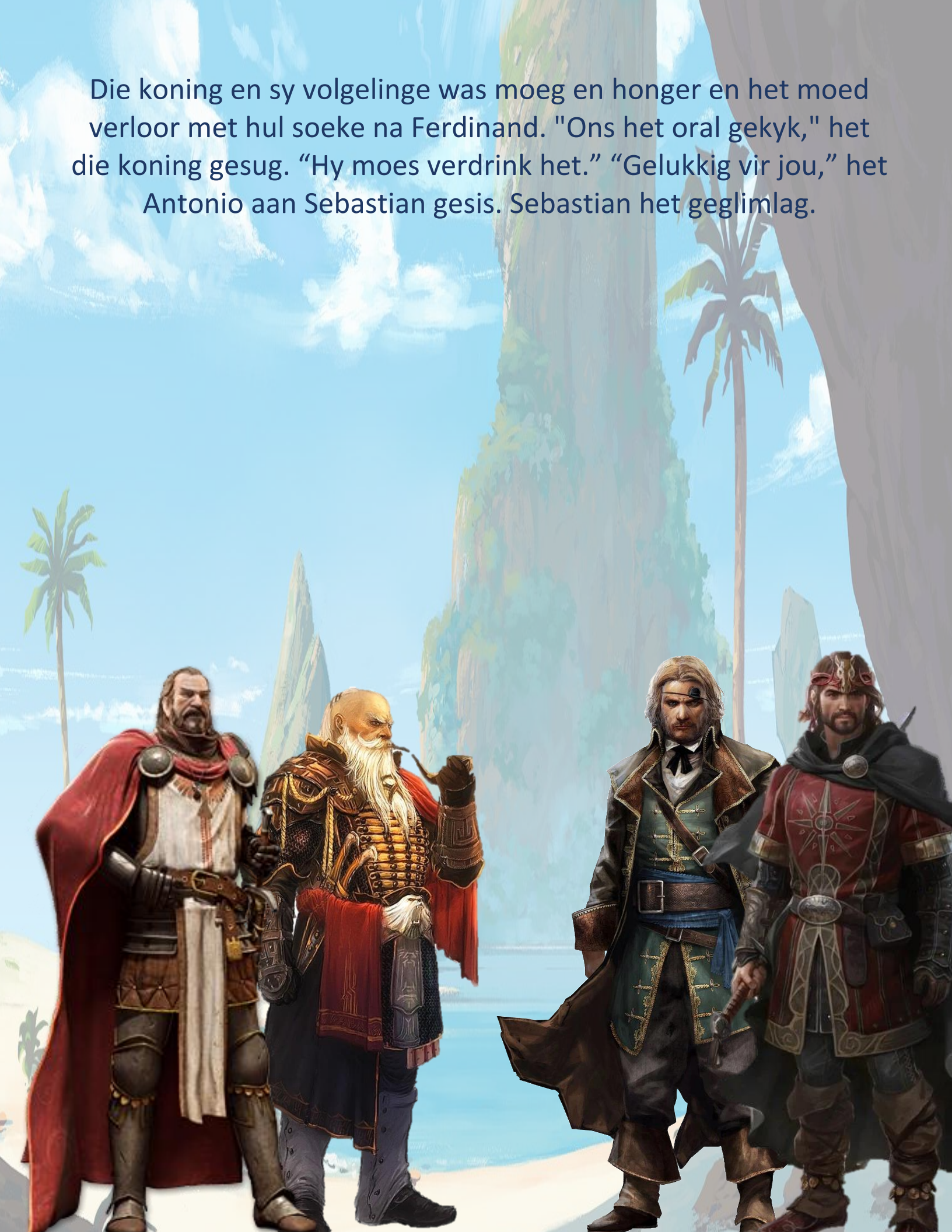
“Kom, kom ons volg die geluid,” het Caliban betowerd geroep.

Ou Vyande en Jong Minnaars

Die koning en sy volgelinge was moeg en honger en het moed verloor met hul soeke na Ferdinand. "Ons het oral gekyk," het die koning gesug. "Hy moes verdrink het." "Gelukkig vir jou," het Antonio aan Sebastian gesis. Sebastian het geglimlag.

Ongesiens deur hulle, het Prospero sy ou vyande dop gehou. Toe
het hy 'n towerspreuk op hulle gesit.

Die vier skipbreukelinge het oop mond toegekyk hoe 'n tafel vol kos uit nêrens verskyn het. Hongerig het hulle daar na toe gehardloop - en met 'n donderslag het dit weer verdwyn.

'n Kwaai stem het opgeklank. "Godelose manne! Onthou hoe jy Prospero se hertogdom gesteel het en hom en sy dogter gelos het om te verdrink. Nou het die see jou geliefdes gevat en jy is weg gewerpers hier. Dit is jou straf."

Sebastian en Antonio het na hul swaarde gegryp, maar gevind dat hulle nie die lemme kon lig nie. Die koning het net gestaan, woeste oë van hartseer. "Hulle skuld is op hulle gesigte geskryf," het Gonzalo gedink en gekyk.

Terselfdertyd as wat sy pa gehuil het, was Ferdinand gelukkiger as wat hy gedink het moontlik was. Prospero het skielik weer verskyn, die prins vry gelaat en hom toestemming gegee om met Miranda te trou!

“Ek moes jou liefde toets,” het Prospero verduidelik.

“Jy het die toets geslaag en my dogter gewen. Wees dus bly.”

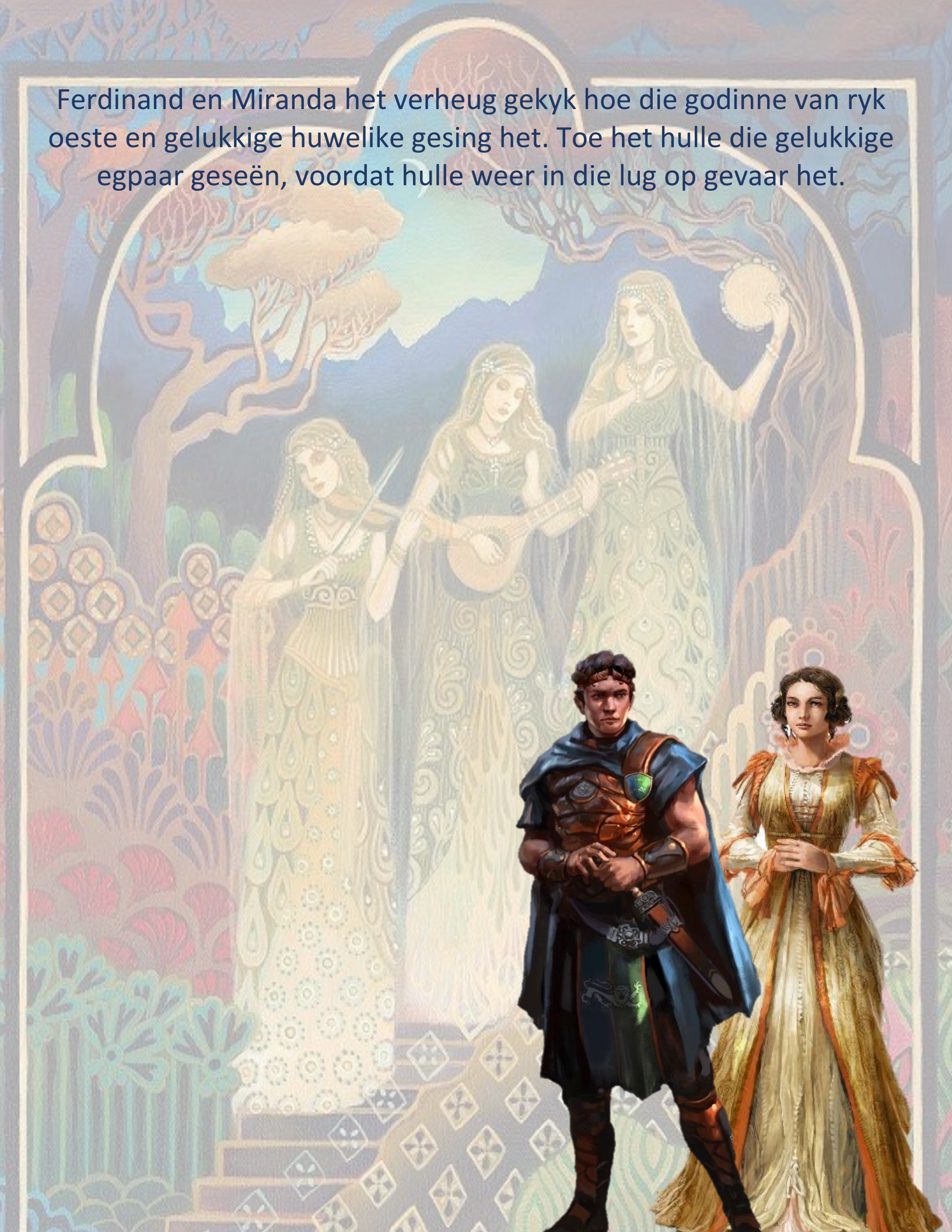

Ferdinand het Miranda se hande in vreugde vas geklem,
terwyl Prospero Ariel geroep het.

“Bring vir ons ’n vertoning om die geleentheid te vier,” het hy
vir die feetjie gefluister. Ariel het geknik en begin mompel en
’n visioen van drie godinne opgeroep.

Ferdinand en Miranda het verheug gekyk hoe die godinne van ryk
oeste en gelukkige huwelike gesing het. Toe het hulle die gelukkige
egpaar geseën, voordat hulle weer in die lug op gevaar het.

“Hierdie is die paradys,” het Ferdinand gelukkig gesug. “Maar ek het amper vergeet,” het Prospero fronsend gemompel. “Daar is nog steeds Caliban se komplot om oor bekommerd te wees ... Hy en sy vriende wil hê dat ek soos hierdie visioen moet slyp!” Skielik het die towenaar oud en moeg gelyk.

“Is alles reg, Vader?” het Miranda uitgeroep. “Ek moet gaan stap,” het Prospero aangedring. “Ariel, kom saam met my.”

Prospero en Ariel het hulself onsigbaar gemaak en die plotters gaan soek - wat besig was om deur 'n vlei moeras te loop, en onder mekaar geargumenteer het.

“Ons moes nooit daardie musiek gevolg het nie,” het Stephano gekreun. “Nou het ek my bottel laat val!”

“Steeds,” het Caliban gesê. “Ons is amper by Prospero se hut.”

Stephano het 'n dronk glimlag gegee.

Ariel het 'n tower woord uitgespreek en 'n string vars, blink klere
het op die bome verskyn. Trinculo en Stephano het aan gestorm
en hulle begin probeer aantrek. “Nee, nee,” het Caliban gekreun.
“Julle mors tyd ...”

Ariel het 'n bietjie harder gepraat en skielik was die lug gevul met die gehuil van jag honde. Die drie plotters het alles laat val en gevlug.

“Nou is al my vyande oorgelewer aan my genade,” het Prospero gesê. “My werk is amper klaar.”

Sy gedagtes was onderbreek deur Ariel, wat saam met die skipbreukelinge en Caliban terug gekeer het. “Welkom vriende,” het Prospero na die verbaasde byeenkoms geroep. “Kyk, ek is Prospero, regmatige hertog van Milaan.”

Koning Alonso het sy kop verward geskud. “Ek weet nie hoe dit kan wees nie. Maar as jy Prospero is, smee ek jou om vergifnis.”

“Ek vergewe julle almal,” het Prospero gesê. “Al weet ek dat sommige van julle komplotte uit gebroei het!”

Caliban en Stephano het gebewe, en Antonio en Sebastian het skuldige kyke uit geruil.

“Koning, ek deel jou verlies,” het Prospero voort gegaan. “Vandag, in die storm, het jy 'n seun verloor, en ek het 'n dogter verloor.”

“O hemel, as hulle net geleef het, kon hulle Koning en Koningin van Napels gewees het!” het koning Alonso gesug. “Ek gee graag my lewe vir hulle sin.”

Prospero het geglimlag en 'n klim op gordyn weg
getrek om te onthul waar Ferdinand en Miranda
besig was om skaak te speel. Alonso het gehyg.
Miranda het verstom terug gekyk na die vreemde
here. Sy het nog nooit soveel mans gesien nie.

Ferdinand het gehardloop om sy pa te omhels en Miranda voor te stel. "Hierdie dame moet my vrou wees," het hy vrolik gesê. "'n Gelukkige einde," het Gonzalo gehuil. "Ferdinand het 'n vrou gevind en Prospero het sy hertogdom gevind."

Prospero het wys geknik. "Kyk af na die baai," het hy gesê. "Jou skip is gereed om ons huis toe te neem. Dit bly net vir my oor om my dienaars te bevry. Caliban, die eiland is weer joune. Ariel, wees vry!"

Prospero het gekyk hoe die hele geselskap afgestap het na die baai, besig om te praat oor wat hulle sou doen wanneer hulle by die huis kom. Toe hulle buite sig was, het hy stilweg sy staf en boek neer gesit en saam met hulle, sy towerkragte. Hy het om gedraai en gepraat, asof hy 'n ongesiene gehoor vir applous vra.

Toe het hy met 'n boog die ander gevolg tot by die skip.

THINK

DIGITAL ACADEMY